

Rättslig styrning
Rättsenheten

Kommentar
2014-02-03

Sammanfattning av EU-domstolens dom den 14 november 2013 i mål C-4/11 (Bundesrepublik Deutschland mot Kaveh Puid)

EU-domstolen fastställer principerna i domen N.S. m fl (C-411/10 och C-493/10) att kriterierna i Dublinförordningen(EG) 343/2003 ska tillämpas i den ordning de anges. Om en medlemsstat känner till att det i den stat som fastställts som ansvarig, finns systembrister i asyلفörfarandet och mottagningsvillkoren för asylsökande som utgör allvarliga och klarlagda skäl att anta att sökanden löper en verklig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling enligt artikel 4 i EU:s rättighetsstadga, finns det ingen skyldighet för medlemsstaten att själv ta över prövningen av asylansökan.

Medlemsstaten ska fortsätta prövningen av de andra kriterierna enligt Dublinförordningen för att avgöra om det finns någon annan medlemsstat som är ansvarig. Om detta inte är möjligt, ska den medlemsstat där ansökan först lämnades in ansvara för prövningen. Detta får dock inte ta orimligt lång tid.

Bakgrund

Kaveh Puid reste år 2007 först in i Grekland. Efter några dagar reste han till Tyskland och ansökte om asyl där. Tyska Bundesamt avvisade hans ansökan och överförde honom till Grekland. Efter processuella turer kom frågan i EU-domstolen att avse om en asylsökande får hävda att den medlemsstat där han/hon givit in sin asylansökan är skyldig att ta över prövningen enligt artikel 3.2 Dublinförordningen, om förhållandena i den medlemsstat som fastställts som ansvarig äventyrar den sökandes grundläggande rättigheter.

EU-domstolens dom

EU-domstolen hänvisar till sin dom i målet N.S. m fl, C-411/10 och C-493/10 och uttalar att det finns en möjlighet enligt artikel 3.2 Dublinförordningen att själv pröva ansökan för den medlemsstat som ska avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig, men det finns ingen skyldighet att göra det.

Vidare gäller också enligt N.S.-domen att en sökande inte får överföras till en annan ansvarig stat, om den överförande staten känner till att det i den ansvariga staten finns systembrister i asyلفörfarandet och mottagningsvillkoren för asylsökande som utgör allvarliga och klarlagda skäl att anta att sökanden löper en verklig risk att utsättas för

omänsklig eller förnedrande behandling enligt artikel 4 i EU:s rättighetsstadga. Kriterierna i Dublinförordningen ska tillämpas i den ordning de anges. Den medlemsstat som ska verkställa överföringen ska fortsätta prövningen av de andra kriterierna enligt Dublinförordningen för att avgöra om det finns någon annan medlemsstat som är ansvarig. Om detta inte är möjligt, ska den medlemsstat där ansökan först lämnades in ansvara för prövningen enligt artikel 13. Endast den omständigheten att en sökande inte får överföras till en stat innebär inte att den medlemsstat som gör prövningen av ansvaret själv blir skyldig att ta över prövningen av asylansökan.

Staten får dock inte ta orimlig lång tid på sig att fastställa ansvaret, utan ska vid behov själv pröva ansökan enligt artikel 3.2 Dublinförordningen.

Slutsats

Domen begränsar vad som kan åberopas vid ett överklagande av ett överföringsbeslut. Den innebär ett förtydligande av det som anges i N.S.-domen, att den sökande inte kan åberopa artikel 3.2 Dublinförordningen för att få den medlemsstat där han/hon ansöker om asyl att bli ansvarig. Enligt N.S.-domen och EU-domstolens dom den 10 december 2013 i mål nr C-394/12 kan den sökande endast åberopa systematiska brister i den ansvariga medlemsstaten. Enligt denna nu aktuella dom kan den sökande inte åberopa suveränitetsklausulen för att få hans eller hennes asylansökan ska prövas i den medlemsstat där han eller hon befinner sig. Den staten ska fortsätta i ansvarskriterierna i den ordning de anges i Dublinförordningen för att se om någon annan stat kan vara ansvarig. Staten får dock inte ta orimligt lång tid på sig för att fastställa ansvaret.